

Χ.ΠΟΛΥΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ(Πρόεδρος ΓΣΕΕ):

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι, συναδέλφισες και συνάδελφοι κατ' ανάγκην θα είμαι συνοπτικός, μπορούμε και με λίγα λόγια να λέμε αυτό που θέλουμε. Ο κύριος Υπουργός έχει Υπουργικό Συμβούλιο και πρέπει να φύγει και θα πρέπει σύντομα εγώ να κάνω τον χαιρετισμό αλλά και την παρέμβασή μου.

Να χαιρετίσω πρώτα - πρώτα την πρωτοβουλία αυτή που είναι από κοινού πρωτοβουλία ΓΣΕΕ και ΟΤΟΕ. Γίνεται με αφορμή αυτό που υπάρχει ανάγκη κατά προτεραιότητα να αναδείξουμε, δηλαδή την επίλυση όλων των ασφαλιστικών θεμάτων που αφορούν τους τραπεζοϋπαλλήλους της χώρας μας και φυσικά η επίλυση αυτών των θεμάτων εντάσσεται μέσα στο συνολικό πλαίσιο αναζήτησης και διεκδίκησης απ' την μεριά του συνδικαλιστικού κινήματος, λύσεων για όλα τα θέματα και προβλήματα του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης.

Πάντα όταν αναφέρεται κανείς στην κοινωνική ασφάλιση δεν μπορεί να ξεκινάει από το σήμερα. Πρέπει να γυρνάει λίγο πίσω να δει πώς έτρεξαν τα πράγματα ποιες ήταν οι πολιτικές οι οποίες υποστηρίχθηκαν, αναπτύχθηκαν, ποια ήταν τα αποτελέσματα αυτών των πολιτικών και τι θα πρέπει να γίνει από τώρα και στο εξής, έτσι ώστε το σύστημα να είναι πράγματι κοινωνικό, δηλαδή να δομείται να στηρίζεται στην αρχή της κοινωνικής αλληλεγγύης, να είναι διαχρονικό, να αναφέρεται δηλαδή τόσο στους πολίτες του σήμερα, όσο και στους πολίτες του αύριο δηλαδή στα παιδιά μας. Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους πολίτες δηλαδή μιας γενιάς αλλά και στους πολίτες περισσότερων γενεών.

Είναι γνωστό ότι για δεκαετίες ολόκληρες το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης, οι πόροι του οποίου αξιοποιήθηκαν για σκοπούς όχι κατά ανάγκην χρήσιμους, ωφέλιμους για το ίδιο το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης. Βεβαίως θα πει κανείς ότι διετέθησαν, τα αποθεματικά της κοινωνικής ασφάλισης που ήταν άτοκα στην Τράπεζα της Ελλάδος για την ανάπτυξη της χώρας. Εν μέρει αυτό στέκει, γνωρίζουμε πολύ καλά όμως πώς έγινε η ανάπτυξη, τι έγινε με τα θαλασσοδάνεια, που πήγαν αυτά τα χρήματα, τι έγινε με τις επιχειρήσεις που άντλησαν αυτά τα χρήματα και πόσο συνέβαλε όλη αυτή η οικονομική με την ευρύτερη έννοια πολιτική στην ανάπτυξη της χώρας, επομένως στην αντιμετώπιση όλων αυτών των παραμέτρων που επηρεάζουν ή συνοδεύουν το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης.

Δημιουργήθηκε ένεκα αυτών των πολιτικών ένα συσσωρευμένο κοινωνικό και οικονομικό έλλειμμα που σήμερα πρέπει να δούμε με ποιες παρεμβάσεις αντιμετωπίζεται, ποιες θα είναι οι συνιστώσες μιας ολοκληρωμένης πολιτικής, μιας μεταρρύθμισης του συστήματος έτσι ώστε να μπορέσουμε τώρα αλλά και διαχρονικά να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα που έχει.

Έγινε μια προσπάθεια στις αρχές της δεκαετίας του '90 για αλλαγές. Οι αλλαγές εκείνες ήταν ταμειακού περιεχομένου, συνοδεύτηκαν με αντιστασιαστικές επιλογές, με αντιστασιαστικές πολιτικές. Αυτές οι πολιτικές οδήγησαν στο να περιοριστούν οι συντάξεις στην χώρα μας. Η κατώτερη σύνταξη να φτάσει από τα 20 μεροκάματα του ανειδίκευτου εργάτη στα 15 στο τέλος της δεκαετίας του '93. Η απόδοση των συντάξεων με βάση τις ρυθμίσεις, τις κανονιστικές διατάξεις που υπήρχαν μέχρι πιο πριν, δηλαδή να αποδίδονται στη βάση του 80% του συντάξιμου μισθού, έχουν οδηγήσει τα πράγματα σήμερα στο να αποδίδεται μόλις το 44%. Αυτός είναι ο μέσος όρος, αυτή είναι η πραγματικότητα. Δεν είναι το 60%, είναι το 44%. Αυτό απέδειξαν τεκμηριωμένα οι τελευταίες μελέτες του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ και φυσικά αυξήθηκαν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης και αυξάνονται ακόμη με τις μεταβατικές διατάξεις που προβλέπονται σε εκείνους τους νόμους.

Περιορίστηκαν οι συντάξεις, δεν συμπεριελήφθη η ΑΤΑ στον υπολογισμό της καταβολής και έτσι και οι συντάξεις των τραπεζοϋπαλλήλων έχουν μια κατιούσα και σήμερα έχουν φτάσει σε ένα ποσοστό το οποίο είναι πολύ χαμηλότερο από τις προβλέψεις ή και τις προσδοκίες των υπαλλήλων των τραπεζών.

Στο διάστημα '93 - 2001 καταβάλαμε προσπάθειες και κάναμε παρεμβάσεις. Είχαμε κάποιες αλλαγές όχι όμως εκείνες που θέλαμε. Επαναφέραμε την τριακονταπενταετία στα 58 ως γενική ρύθμιση. Πρόσφατα την τριακονταπενταετία στα βαριά και ανθυγιεινά στα 55 χρόνια και στα 53 με μειωμένη. Στις επικουρικές συντάξεις διασφάλισαμε το 20%, που προβλεπόταν από τους νόμους εκείνους να περιοριστεί πιο πέρα, είχαμε την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των ανέργων. Κάναμε παρεμβάσεις σε διάφορα ταμεία με πολιτικές που συμπεριελήφθησαν στο "μίνι" ασφαλιστικό και είχαμε ενοποιήσεις ταμείων όπου αντιμετωπίστηκαν προβλήματα σοβαρά τα οποία σήμερα θα είχαν. Αντιμετωπίστηκαν με αυτές τις παρεμβάσεις. Αντιμετωπίσαμε σε ένα βαθμό θέματα που είχαν να κάνουν με το ΤΑΠΟΤΕ, αντιμετωπίζονται τώρα, υπάρχει σε εξέλιξη θα έλεγα μία συμφωνία με τους εργαζομένους της ΔΕΗ για το ασφαλιστικό της ΔΕΗ και φυσικά στις νομοθετικές ρυθμίσεις που έγιναν δόθηκε η δυνατότητα να αξιοποιηθεί καλύτερα η κινητή και ακίνητη περιουσία των ταμείων.

Και θέλω να πιστεύω ότι αξιοποιούνται αυτές οι διατάξεις σε όφελος της κοινωνικής ασφάλισης. Σήμερα η κυβέρνηση έχει πάρει την πρωτοβουλία και έχει αναθέσει σε βρετανικό όικο μελέτη για το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης στην Ελλάδα, στην χώρα μας. Αναμένεται αυτή η μελέτη, περίπου όλοι μας καταλαβαίνουμε το τι θα περιέχει. Ας δούμε όμως το τι χρειάζεται και μετά να δούμε πως προσεγγίζουμε τις πολιτικές που θα υποστηρίξουν αυτό που χρειάζεται.

Αναφέρθηκα προηγουμένως ότι έχουμε ένα συσσωρευμένο κοινωνικό έλλειμμα. Ήδη το 70% των συντάξεων του ΙΚΑ είναι στα κατώτερα όρια. Με παρεμβάσεις που έχουν γίνει και με το ΕΚΑΣ έχει διορθωθεί η κατάσταση. Από τα 15 ημερομίσθια που ήταν στο τέλος του '93, σήμερα οι συντάξεις του ΙΚΑ έχουν φτάσει τις 152.000. Αυτό είναι μια θετική εξέλιξη και συμβάλλει στην κοινωνική συνοχή. Βεβαίως το έλλειμμα διατηρείται ως συσσωρευμένο έλλειμμα από αυτά που είπα προηγουμένως αλλά και από τις εισφοροδιαφυγές, τις εισφοροκλοπές, τις κοινωνικές πολιτικές που ασκήθηκαν μέσω της κοινωνικής ασφάλισης διότι το κράτος σε μεγάλο βαθμό ήταν απόν ακόμα και από τις

θεσμοθετημένες υποχρεώσεις.

Το 70% λοιπόν των συντάξεων του ΙΚΑ στα κατώτερα όρια, 1.200.000 περίπου πολίτες με συντάξεις κατά μέσο όρο 180.000 δραχμές όταν το όριο φτώχειας κατά άτομο είναι 170.000 δραχμές. Τα όρια ηλικίας έχουν αλλάξει με τους νόμους 1902 και 2084 και φυσικά τα οικονομικά της κοινωνικής ασφάλισης δεν είναι καλά και πρέπει να δούμε πως αντιμετωπίζονται.

Αν δει κανείς τις παροχές με βάση την κεντρική διαπίστωση ότι έχουμε το κοινωνικό αυτό συσσωρευμένο έλλειμμα, θα οδηγηθεί γρήγορα στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν περιθώρια περικοπών, περιορισμού των κοινωνικών παροχών στην χώρα μας. Σε αυτό πρέπει να συμφωνήσουμε γιατί έχουμε συμφωνήσει ότι όταν εργαζόμαστε όλοι μαζί και ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι για να μπει η χώρα στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση συμφωνήσαμε ότι θα πάμε μετά την ένταξη στην πραγματική οικονομική και κοινωνική σύγκλιση και με βάση τις προσδοκίες που η ίδια η κυβέρνηση και ο ίδιος ο Πρωθυπουργός έχει θέσει και έχει υποσχεθεί στον Ελληνικό λαό ότι στο τέλος αυτής της τετραετίας θα έχουμε φτάσει στο 80% του μέσου όρου των εργαζομένων των πολιτών των χωρών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αν σήμερα συμφωνήσουμε ότι είμαστε στο 65%, πώς είναι δυνατόν να φτάσουμε στο 80% σε 3 χρόνια και να καλύψουμε όλη αυτή την απόσταση αν οι πολιτικές συνοδεύονται με περιορισμούς στα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα των εργαζομένων και των συνταξιούχων;

Δεν υπάρχουν περιθώρια περιορισμού των κοινωνικών παροχών και των συντάξεων. Το πρόβλημα εξάλλου δεν προκύπτει από τις μεγάλες παροχές όπως ήδη γνωρίζουμε και αναφέρθηκα εν τάχει προηγουμένως. Το πρόβλημα προκύπτει επειδή δεν έχουμε σταθερή και ενισχυμένη χρηματοδότηση του συστήματος. Εδώ λοιπόν πρέπει όλοι μας να σκύψουμε και να αναζητήσουμε τις λύσεις.

Η τριμερής χρηματοδότηση προβλέπεται για το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης από το '51. Με τους νόμους 1902 και τον 2084 θεσμοθετήθηκε για τους παραπέρα εισερχομένους στην κοινωνική ασφάλιση μετά το 1993. Το κράτος δεν εξεπλήρωσε αυτές τις υποχρεώσεις, δημιουργήθηκαν και νέες οφειλές προς την κοινωνική ασφάλιση. Πρόσφατα έγινε μία ρύθμιση σταδιακής απόδοσης αυτών των οφειλών. Όμως το σύστημα στερήθηκε και στερείται πόρων ακόμα και αυτών των πόρων που προσφάτως έχουν θεσμοθετηθεί.

Υπάρχει ανάγκη της διεύρυνσης της τριμερούς χρηματοδότησης για όλους τους ασφαλισμένους στα ποσοστά που εμείς έχουμε θέσει: 2/9, 3/9, 4/9 και υπάρχει και η ανάγκη εξεύρεσης και άλλων πόρων κυρίως από επιχειρήσεις εντάσεως κεφαλαίου όπου αποβάλουν θέσεις εργασίας και συναντά κανείς εκεί υψηλή κερδοφορία, υπερκερδοφορία και πρέπει να υπάρξει η ανάλογη οικονομική συμβολή στο σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης και από αυτές τις επιχειρήσεις.

Υπάρχει η ανάγκη αντιμετώπισης επιτέλους της εισφοροδιαφυγής. Υπολογίζεται ότι είναι πάνω από 25%. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια προσπαθεί το ΙΚΑ να κάνει μηχανογράφηση. Θέλω να πιστεύω κύριε Διοικητά ότι το χρονοδιάγραμμα που έχετε θέσει θα τηρηθεί και θα έχουμε μηχανογράφηση. Να υπάρξει η δυνατότητα διασταύρωσης των στοιχείων και με το TAXIS και με άλλα στοιχεία για να μπορέσει πράγματι να συλληφθεί αυτή η εισφοροδιαφυγή η οποία είναι τεράστια που από μόνη της δίνει μία μεγάλη -η καταπολέμηση δηλαδή- ανάσα οικονομική στο σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης.

Η παραοικονομία, το μείζον θέμα που ταλαιπωρεί την χώρα μας και αυτή θα πρέπει να περιορίζεται και να αντιμετωπίζεται, αρκεί να είναι απογραμμένη. Να υπάρχει η απογραφή της οποιασδήποτε δραστηριότητας. Η αντιμετώπιση της ανεργίας είναι η μεγάλη πηγή και για το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης. Δεν μπορεί με ρυθμούς, δείκτες ανεργίας 11 και 12% να προσδοκά κανείς ότι μπορεί να αντιμετωπίσει τα οικονομικά της κοινωνικής ασφάλισης.

Θεωρώ λοιπόν ότι η στροφή πρέπει να γίνει προς αυτή την κατεύθυνση και όλοι μας να εργαστούμε, αξιοποιώντας και την σύγχρονη τεχνολογία, για να μπορέσουμε πράγματι να εισπράξουμε τους θεσμοθετημένους πόρους της κοινωνικής ασφάλισης. Από 'κει και μετά τίθεται το μείζον θέμα στο οποίο αναφέρθηκα τρεις-τέσσερις φορές προηγουμένως, πως περιορίζεται το κοινωνικό έλλειμμα.

Μπορούν να αυξηθούν τα όρια ηλικίας; Υπάρχει η ανάγκη αύξησης του ενεργά οικονομικού πληθυσμού; Βεβαίως υπάρχει αυτή η ανάγκη, δεν θα διαφωνήσει κανείς. Είμαστε περίπου στο 55%, πρέπει να πάμε στο 60, στο 65 και στο 70. Σ' αυτούς τους δείκτες όμως θα φτάσουμε αντιμετωπίζοντας την ανεργία και διευρύνοντας την απασχόληση. Δεν μπορούμε να πάμε με αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης διότι ήδη έχει πάει ψηλά και στο κάτω-κάτω αν συγκριθούμε και με τις άλλες χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης είμαστε περίπου στα ίδια επίπεδα ή και πάρα πάνω από μερικές από αυτές.

Κινείται μία λογική που λέει ότι χρειάζεται να πάμε σε αλλαγή του τρόπου του υπολογισμού -πιο μαλακά τίθεται- της σύνταξης έτσι ώστε να πάμε σε γενικευμένη ρύθμιση στο 60% και για τους πριν το 1993. Υπολογισμού δηλαδή με βάση το 60%. Αυτό εάν γίνει θα οδηγήσει τα πράγματα στην ωρίμανση του συστήματος. Ας πάρουμε αυτούς που ήδη έχουν μπει σε αυτή τη ρύθμιση, τους μετά το '93. Αυτό το δείκτη που ανέφερα πιο πριν ότι έχει γίνει 44% γι' αυτούς που παίρνουν σύνταξη με βάση το 80%, όταν θα πάρουν σύνταξη οι συνάδελφοί μας που εντάχθηκαν στο σύστημα μετά το '93, αυτός ο δείκτης θα έχει γίνει γύρω στο 22%. Δηλαδή οι συντάξεις θα έχουν την μορφή επιδόματος. Αυτό λένε οι αναλογιστικές μελέτες και οι προβολές που κάνουν οι επιστήμονες που μελέτησαν το θέμα.

Υπάρχει όμως η ανάγκη να συμφωνήσουμε ότι δεν μπορούμε να πάμε σε πάρα πέρα περιορισμό της σύνταξης με αλλαγή του τρόπου υπολογισμού ή μέσα από σενάρια που λένε ότι σταδιακά θα πρέπει να μειώνονται οι συντάξεις για να φτάσουμε σε αυτό το οικονομικό αποτέλεσμα. Διότι τότε θα διευρύνεται το κοινωνικό έλλειμμα, θα διευρύνονται οι

κοινωνικές ανισότητες και δεν θα υπάρχουν προοπτικές κοινωνικής συνοχής για την χώρα μας. Και γνωρίζουμε ποια θα είναι τα αποτελέσματα αν δεν έχουμε την αναγκαία κοινωνική συνοχή.

Οι επικουρικές συντάξεις όπου κι εδώ συζητείται ότι θα γίνουν αλλαγές μεγάλες, τομές και λοιπά, γνωρίζουμε ότι χρηματοδοτούνται σε διμερή βάση, είναι υπόθεση των εργαζομένων και των εργοδοτών. Ως εκ τούτου τα ταμεία θα πρέπει να είναι αυτοδιαχειριζόμενα για να μπορούν πράγματι οι ίδιοι οι χρηματοδότες των επικουρικών ταμείων να κανονίζουν την προοπτική και την οικονομική υποστήριξη αλλά και τις παροχές που παρέχουν αυτά τα ταμεία.

Υπάρχει και η λέξη ώριμα δικαιώματα -δεν θα θιγούν- και ο κάθε ένας δίνει την δική του ερμηνεία. Άλλοι λένε ότι όποιοι έχουν θεμελιώσει σήμερα δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα, άλλοι λένε όσοι θεμελιώσουν σε μερικά χρόνια δεν έχουν επίσης τίποτα να φοβηθούν. Θα πρέπει όμως κάποτε σε αυτή τη χώρα, ό,τι υπόσχεται η πολιτεία στον πολίτη να το τηρεί. Είναι θέμα αξιοπιστίας του πολίτη προς το σύστημα το πολιτειακό, το πολιτικό, την δημοκρατία μας με την ευρύτερη έννοια του όρου, τη σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα στον πολίτη και τα πολιτικά κόμματα και λοιπά.

Ωριμα λοιπόν δικαιώματα δεν μπορεί να είναι άλλα παρά εκείνα που υποσχέθηκε η πολιτεία στον πολίτη όταν του είπα έλα να μπεις σε αυτό το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης. Και επειδή ακούγεται ότι μπορεί να αντιμετωπιστεί το θέμα, το όλο πρόβλημα που προκύπτει ή θα προκύπτει από έναν τρίτο πυλώνα που θα είναι η ιδιωτική ασφάλιση θα πρέπει και σ' αυτό να συμφωνήσουμε ότι δεν μπορεί να έχει κάποια σχέση η ιδιωτική ασφάλιση με την κοινωνική ασφάλιση.

Η ιδιωτική ασφάλιση υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει και υπάρχει και σε όλον τον κόσμο. Ο κάθε πολίτης μπορεί να ανατρέξει σε αυτή και να αναζητήσει τις υπηρεσίες ή το τί υπόσχεται για το οποιοδήποτε θέμα. Η κοινωνική ασφάλιση είναι άλλο πράγμα και άλλο πράγμα είναι η ιδιωτική ασφάλιση, ούτε καν εφραπτόμενοι κύκλοι δεν μπορεί να είναι, να έχουν κάποια σχέση εφραπτόμενων κύκλων η ιδιωτική με την κοινωνική ασφάλιση.

Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να αναζητηθούν λύσεις σε αυτή την κατεύθυνση και προπαντός δεν μπορεί σε οποιονδήποτε διάλογο κάνουμε για το σύστημα να εμπλέκονται οι φορείς, οι επιχειρήσεις, οι οποίες είναι οπωσδήποτε και ανταγωνιστικές με βάση την οικονομική έννοια αλλά και ανταγωνιστικές σε σχέση και με την ίδια, το περιεχόμενο της κοινωνικής ασφάλισης διότι είναι διαφορετικής φοράς και κατεύθυνσης. Η ιδιωτική ασφάλιση έχει ως στόχο την κερδοφορία ή και την κερδοσκοπία σε άλλες περιπτώσεις. Η κοινωνική ασφάλιση δομείται όπως είπα και προηγουμένως και εστιάζει την παρέμβασή της με βάση την κοινωνική αλληλεγγύη.

Ακούγεται ότι καταρρέει το σύστημα, θα καταρρεύσει το σύστημα μια κινδυνολογία όπου το επόμενο διάστημα πιθανά να αναδειχτεί περισσότερο, έτσι ώστε να ωριμάσουν καλύτερα οι συνθήκες παρεμβάσεων τέτοιων, που εν πάση περιπτώσει θα θεωρηθούν και ελαστικές και θα έχουν βεβαίως περικοπές στις συντάξεις και στα ασφαλιστικά και κοινωνικά δικαιώματα. Το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης δεν μπορεί να καταρρεύσει.

Είναι ένα υποσύστημα του κοινωνικού, οικονομικού συστήματος. Κατάρρευση δεν έχει επέλθει σε καμία χώρα του κόσμου, όπου υπήρξε κοινωνική ασφάλιση. Τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει διαχέονται σε βάθος χρόνου και είναι αντιμετωπίσιμα. Επομένως δεν υπάρχει ο λόγος της κινδυνολογίας. Η κινδυνολογία δημιουργεί ανασφάλεια στους πολίτες και αυτή η ανασφάλεια από τη μεριά της οδηγεί τους πολίτες σε μη συμμετοχή, επομένως δεν μπορούμε ως σύνολο να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα της χώρας όταν ζούμε σε ένα ανασφαλές πεδίο.

Δυο λόγια για την Ευρώπη διότι εκεί γίνονται τώρα αρκετές συζητήσεις. Πρέπει να υπάρξουν ενιαίες αρχές, πρέπει να ασχοληθεί η Ευρώπη με την διεύρυνση, ενίσχυση του λεγόμενου κοινωνικού κεκτημένου. Οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν μέχρι τώρα δεν οδήγησαν τα πράγματα σε ένα τέτοιο αποτέλεσμα, υπάρχουν αυτές οι τεράστιες κοινωνικές ανισότητες, όλο και περισσότεροι πολίτες γυρνάνε την πλάτη στην Ενωμένη Ευρώπη παρά το ότι οι πολιτικές υποστηρίζονται. Δηλαδή οι πολίτες είναι δυσαρεστημένοι διότι υποχωρεί το λεγόμενο, το γνωστό σε όλους μας Ευρωπαϊκό κοινωνικό κεκτημένο. Θα πρέπει αυτό να αντιμετωπιστεί για να μπορέσει και η γηραιά ήπειρος με βάση και την ιστορία της να ανταποκριθεί στις ανάγκες των πολιτών μέσα από μία ανάπτυξη που θα συνοδεύεται με διεύρυνση της απασχόλησης και των κοινωνικών δικαιωμάτων και με ενίσχυση των συστημάτων της κοινωνικής ασφάλισης.

Τώρα σε συνθήκες ευρώ νομίζω ότι είναι πιο εύκολο να υπάρξουν ενιαίες πολιτικές. Βεβαίως είναι γνωστό ότι διαφορετικά είναι τα συστήματα από χώρα σε χώρα, δεν μπορεί να πει κανείς ότι έγινε το τάδε εκεί, επομένως το τάδε πρέπει να γίνει και στην Ελλάδα. Διαφέρουν εντελώς οι συνθήκες, δεν μπορεί να υπάρξει ενιαίο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης για τα επόμενα 10, 15 χρόνια.

Επομένως πρέπει να δούμε σε εθνικό επίπεδο πως αντιμετωπίζονται τα ζητήματα και εμείς με βάση τη μελέτη που έκανε το Ινστιτούτο μας και την οποία έχουμε δώσει στην δημοσιότητα και πιστεύουμε ότι είναι ολοκληρωμένη, ζητάμε με βάση το περιεχόμενό της -το οποίο είναι όπως είπα τεκμηριωμένο- να αξιοποιηθεί. Έτσι ώστε οι λύσεις που θα επιλέξει η κυβέρνηση για παρεμβάσεις για τη μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης να αντλούνται από τις προτάσεις τις οποίες εντελώς υπεύθυνα και τεκμηριωμένα έχουμε διαμορφώσει και προτείνει, προκειμένου να λυθούν τα θέματα της κοινωνικής ασφάλισης.

Διότι πρωτίστως απασχολεί τους εργαζόμενους -μην πω αποκλειστικά- και τους συνταξιούχους. Οποιοδήποτε πρόβλημα στην κοινωνική ασφάλιση φέρνει ως αποτέλεσμα στην ωρίμανσή του, περιορισμό των δικαιωμάτων των εργαζομένων και συνταξιούχων. Και φυσικά εμείς, το Συνδικαλιστικό Κίνημα, δεν είμαστε εδώ για να αφήσουμε να περάσουν πολιτικές που θα περιορίζουν τα δικαιώματα. Είμαστε εδώ για να αντισταθούμε σε πολιτικές που περιορίζουν τα δικαιώματα και φυσικά να παρέμβουμε με όλες τις κοινωνικές και παραγωγικές και πολιτικές δυνάμεις της χώρας μας για τη λύση του προβλήματος της κοινωνικής ασφάλισης.

Απαιτείται, και τελειώνω με αυτές τις λέξεις, επομένως ένας εθνικός, πολιτικός, κοινωνικός διάλογος για την αναζήτηση αυτών των λύσεων που έχει ανάγκη το σύστημά μας για τις επόμενες δεκαετίες. Σας ευχαριστώ.